

זה היה טריק של פירסומת: המוני ההיסטורי: המכירה הפומבית של

רבים וטובים מן העיתונאים בארץ, קישטו את האירוע בכל טוב, הרליפו לכל עבר כי יהיה בשר חדשתי כשיימכרו נכסיו של שיף, וכך זכו בכיסוי מלא. חיים שיף עצמו הסתובב במקום כמו חתן בחופתו. הוא זרח וחיך אל כולם, אוזן בידו משקה ומשווה בעליצות עם כל המוזמנים, עיתונאים וקבלנים, אנשי עסקים ובעלי טורים. באותו ערב עצמו לא קרה, בעצם, שום דבר בעל חשיבות. הרברים יקרו, אם בכלל, רק בתחילת חודש אפריל, ועד אז יעלו משקאות רבים על שולחנות מלון הילטון. למרות זאת, היו העיתונאים של הימים שאחרי האירוע מלאים בסיפורים ובכותרות על כל מה שלא התרחש באותו ערב. כשהגיעו המוזמנים הנכבדים בערב

הדברים הפכו כמעט לשיטה. והפעם, כשכיס המשקיעים היה פתוח, היתה השיטה רבת-ירושם. הכל התחיל כאשר בבוקר בהיר אחד קיבלו רבים וחשובים מעיתונאי ישראל הזמנה. לכאורה היתה זו עוד אחת ממכמה הזמנות שמקבל עיתונאי ממוצע בשבוע — הזמנות לפתיחות, לסגירות, לפרימיירות, להקרנות סרטים, למסיבות עיתונאים, לארוחות צהריים ובוקר, ועוד כהנה וכהנה מערי רי תיאכון וכבוד. הפעם הכריזה הזמנה על הקמת חברה חדשה בישראל — יזראל אקשן מארט בע"מ — חברה למיכירת פומבית בערבון מוגבל. האירוע, כך נכתב בהזמנה, יתקיים במלון הילטון, והוא יכלול הצגת החברה לפני העיתונאים וארוחת-ערב.

הדונם מפרדס-חנה

שהיו מארחות: שני הבלר (מימין) ויפעת שכטר. הבנות היו לבושות בבגדים אופנתיים והעניקו פרס ציפורן לכל מוזמן, נכבד או לא, אשר נכנס לאולם.

המומחה האנגלי למכירת פומביות, מר ג'ון ברנט, שהינחה את הערב (במרכז), עם שתי יפהפיות

האירוע למלון המפואר, השתאו ממה שראו עיניהם. אף שהם מורגלים בטקסי סים מסוגים שונים, היה הפעם הסיפור מעבר לכל דימיון פרוע. בכניסה לאולם, בקומה התחתונה של המלון, עמדו כמה יפהפיות זוהרות, מאופרות היטב, שיערן עשוי בקפידה ונראה טיבעי ושובב, לבושות במיטב ביגדי-האירוח של האופנה האחרונה, מתוכננים בידי אחד ממעצבי-האופנה החשובים בארץ. כל מי שהגיע לפתח והזמנתו בידו הרגיש כאילו קיבל כרטיס כניסה לגן-עדן. מייד הוצמד ציפורן לרש ביגרו. אחת הזוהרות, שהתברר שהן מלכות יופי-לשעבר, התחילה להוביל אותן פנימה לתוך האולם. ברגע שצעד את הצעד הראשון מעבר למפתח הדלת, צילצלו אוזניו מתרועעת החצוצרות. עור-התוף עוד לא הספיק להירגע ולהתאון מחדש, ורעד שובלמישמע שמו, שהוכרו כרוב קולות עלידי כרוז מיקצועי ובעל קול

חלק ניכר מן העיתונאים החליטו שאין מה להפסיד וגם ארוחת-ערב תצלה, אם אין משהו אחר לעשות באותו ערב. כמסע הפירסום שקדם לאירוע עצמו נאמר לעיתונאים כי באותו ערב ימכרו נכסיו של המלונאי חיים שיף. עיתונאים הפסיקו עיסוקים חשובים, זנחו כתבות בוערות, רחו סקופים ליום אחר ונהרו כולם כאחד כדי לחזות כמו עיניהם במכירת בתי-המלון של שיף. מידי יום מתקיימות מסיבות עיתונאים שונות ומשונות, הנערכות ברדך כלל בבית סוקולוב בתל-אביב או בבית אגרון בירושלים. חברות וגופים שונים ומשונים שוכדים שם אולמות, מוזמנים עיתונאים, מגישים קפה ועוגה ומצפים ליריעה קטנה למחרת היום באחד העמודים הבלתי-חשובים של העיתון. הפעם החליטו יוזמי העניין ללכת על גדול. הם השקיעו קצת יותר כסף מאשר במסיבת-עיתונאים רגילה בבית-העיתונאים, שכרו שני אולמות במלון הילטון בתל-אביב. הם הזמינו

כמו רעם ביום בהיר, וכבשה כותרות בעמודים הראשונים: חיים שיף, המיכר לונאי, חבר תנועת-החרות, מוכר את כל רכושו בארץ; הרברים רדפו כותרות אחרות בעיתונים, שבהן סופר לקוראים על קשיים כספיים שאליהם נקלע המלונאי, על חובות כבדים, על אפי שרות לסגירת מלון מרינה בבת-ים, הנמצא כבעלותו, בגלל תשלומים לעירייה. למי שהסתכל ככותרות היה ברור כי הרברים קשורים אלה באלה. אך מי שטרח לקרוא גם את האותיות הקטנות, שמתחת לכותרות השמנות, שם לב שהמדובר במסע-פירסום לדבר אחר לגמרי — לחברה חדשה שהוקמה בארץ, שתמחה במכירות פומביות. בימים הבאים כבר אפשר היה לקרוא גם פרפראות, לראות תמונות של זוהרים וזוהרות במיטב מחלצות ובגדים, שנכחו באירוע מפואר ומרשים שנערך כאחד מכתרי-המלון הגדולים בתל-אביב.

מיוזר. האיש צער פנימה, לבוש בחליפת צמר מהוררת, מלווה כיפהפיה זוהרת, על רש ביגרו היה מוצמד ציפורן ארום מעוטר כסרט ציבעוני. הוא זרח וחיך אל הקהל מאוזן לאוזן. היריעה הופיעה למחרת בעיתונים.

ת רועת החצוצרות הרעידה את אוזניהם של הנוכחים באולם ההרמה. הכל השתקו, הפסיקו לאכול והסכימו לשמוע מי המוכר הפוסע פנימה. הכרוז הודיע ברוב חשיבות והרר על בואו של הרוכס מפרדס-חנה

חתן השימחה חיים שיף, המלונאי, חבר תנועת-החרות, הסתובב כשהוא מחייך לכל עבר. כהכנה לאירוע הובטח שימכור באותו ערב את נכסיו — ידיעה שלא היה לה שחר.